

CƠN ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

(Kỳ 5)

Trong cái đêm mưa gió ấy, Thu đã kể cho Ba Thẹo nghe về cuộc đời mình. Cô kể bằng giọng đều đều, buồn rầu như đang phải đọc lại một câu chuyện mà cô đang muốn quên đi.

-Gia đình em chỉ có ba người: Má em, em và thằng út. Ba má con em sống ở một thị trấn nhỏ gần thành phố Đà Nẵng. Má em có một sạp hàng bán vải vóc, quần áo may sẵn ở chợ. Thằng út đi học, còn em ở nhà phụ má bán hàng. Cuộc sống cũng không đến nỗi thiếu thốn lắm...

Ba em vẫn còn, nhưng ông sống với bà vợ lớn trong thành phố Đà Nẵng. Bà vợ lớn của ông người mập ú, giọng nói lạnh lạnh. Bà không có con, tánh khí rất dữ dằn. Thỉnh thoảng, ba em có ghé qua thị trấn thăm tui em. Ông giấu nhưng bà vợ lớn vẫn biết. Bà cho người bí mật lần theo. Có bận, bà thuê cả du côn đi theo đánh ghen làm má em mang thẹo ở mặt. Cực chẳng đã, má đã phải nói với ba:

-Thôi, ông đừng có xuống đây làm chi nữa! Ông đã khổ, má con tui lại càng khổ.

Nhưng ba hông chịu. Ông vẫn lén lút qua lại. Bà vợ lớn của ông dọa sẽ tát a-xít vô mặt má em nếu dám mở cửa cho ông vô nhà. Nhưng ngăn làm sao được ông đến? Má em đã tính chuyện bán nhà ở chợ để dọn đi nơi khác. Cũng may đúng lúc đó, mọi chuyện đột ngột chấm dứt. Ba em cùng với bà vợ lớn bỗng biến mất tăm. Nghe nói là họ vượt biên. Mấy má con em thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng sống yên lành chưa được hai năm thì lại thấy ba em trở về. Ông chỉ còn một mình. Thì ra đúng là họ đã vượt biên cùng với một số người khác nhưng bị kẹt. Theo như lời ba em kể lại, chuyến đi đó khổ ải rùng rợn lắm: Khi những người vượt biên đã ngồi lên ghe đi ra biển rồi thì bị

chặn lại. Có mấy người mặc quần áo công an đi xuống đuổi theo bắt ghe quay vô bờ. Ở trên bãi biển, họ bắt bỏ hết đồ đạc xuống để lục lọi tìm tiền, vàng. Cũng may trước khi bỏ đồ, ba em đã lén giấu được mấy cây. Nhưng ngay trong lúc bọn người đó đang xét đồ, lại có một bọn khác ập tới. Chúng phi dao giết chết luôn một trong hai người mặc quần áo công an. Thì ra những kẻ mặc bộ đồ công an đó chỉ là một bọn chuyên tổ chức vượt biên giả để ăn cướp. Nhưng rồi chính bọn chúng lại bị bọn cướp khác nắm tay trên. Sau đó, công an thật mới đến. Cả bọn lên xe tháo chạy. Chúng còn bắt theo một phụ nữ trẻ để làm con tin. Hình như chúng vẫn đang săn lùng cô ta từ trước. Theo như cách gọi của bọn cướp, cô ta tên là Thùy Linh. Còn bọn tổ chức cuộc vượt biên giả là do người có tên là Hán “Búa” cầm đầu...

Những cái tên quen thuộc từ quá khứ khiến Ba Thạo giật nảy mình. Gã chăm chăm nhìn vào khuôn mặt của Thu rồi hỏi giọng đứt quãng:

-Cô nói là... Thùy Linh với Hán Búa?

-Vâng. Đó là ba em kể lại mà - Thu trả lời và hỏi lại - Có chuyện chi không, anh Ba?

Ba Thạo không trả lời câu hỏi ấy. Gã hỏi tiếp bằng giọng của một con người đang sống ở một thế giới hoàn toàn khác:

-Ba cô người ốm, trán hói. Còn bà vợ của ông mập ú?

-Đúng rồi! - Thu ngạc nhiên – Thì em vừa nói mà... Nhưng sao anh quan tâm? Hay là?...

Cô gái đã kịp thời dừng câu hỏi của mình lại. Cô nhìn khuôn mặt Ba Thạo và cảm thấy hoảng hốt. Trên khuôn mặt ấy là sự trộn lẫn giữa những nét u tối, sững sờ và có cả sự ngơ ngác đến tội nghiệp. Một lúc lâu sau, cô rụt rè đưa tay chạm vào vai gã, nhưng hình như Ba Thạo vẫn không để ý. Gã nhìn trống không vào bức tường trước mặt trong khi miệng lầm bầm những tiếng vô nghĩa nào đó mà Thu không hiểu nổi. Vậy là quá khứ vẫn chưa buông tha gã - cái quá khứ của những bi kịch mà hậu quả của nó tới tận hôm nay gã vẫn còn phải tiếp tục gánh chịu...

Ba Thệu vẫn còn nhớ rất rõ câu chuyện xảy ra đêm ấy: bãi biển hoang vắng; ánh trăng mờ ảo trên những ngọn sóng lân tinh; gió u u thổi qua những hàng phi lao và những vách đá, tạo nên một thứ âm thanh hoang dại đầy bí ẩn... Trong bóng đêm, những ngọn núi đá nhòai xuống tới tận mép nước trông giống như những con quái vật từ thời tiền sử đang miệt mài uống nước biển bởi cơn khát nguyên thủy vô tận. Trên bầu trời tối sẫm, trăng hạ tuần treo lơ lửng, tỏa ánh sáng ồm yếu giữa những tầng mây đen vùn vụt trôi qua...

Chính trong cái đêm đó, theo lệnh của Tư Hường, Ba Thệu cùng với Hai Phước và Thu Thủy đã chặn đứng bọn Hán Búa để tìm Thùy Linh. Trong số những kẻ vượt biên, có một cặp vợ chồng mà gã còn nhớ rõ: Người chồng trán hói, người ốm nhưng nhanh nhẹn. Bà vợ của ông ta mập ú, nói bằng cái giọng the thé rất chôi tai. Khi công an ập tới, mụ béo cứ nắm lấy gấu áo của gã hói và rên lên ư ử. Gã hói định giăng ra để chạy tháo thân nhưng không nổi nên đành chỉ kéo lê mụ vợ trên bãi cát. Còn sau đó, Ba Thệu không rõ số phận của họ ra sao bởi vì chính gã cùng với Hai Phước và Thu Thủy cũng phải nhảy lên xe tháo chạy thực mạng... Thật không ngờ, Thu lại chính là con đẻ của gã hói ấy!

Những phút hồi tưởng u ám trôi qua. Ba Thệu quay sang phía Thu:

-Có, tôi có biết họ - Gã nói bằng giọng khô khan - Nhưng chuyện đó cũ rồi...

Một thoáng im lặng. Thu nén một hơi thở dài rồi kể tiếp:

-Vậy là ba em đã trở về. Ông ở hẳn với má con em. Còn bà vợ lớn của ông sau thời hạn bị giam giữ đã ở lại luôn trong Sài Gòn. Mọi việc như vậy là êm xuôi. Mà con em cũng mừng. Trong gia đình mà có đầy đủ ba má thì vẫn hơn chứ? Nhưng sau này mới biết là đã lầm. Có những con người sanh ra trên đời này là để đem lại tai họa cho những người xung quanh. Ba em chính là một kẻ như vậy. Chính ông đã khiến cho má em phải chết một cách thê thảm, đã khiến cho gia đình em phải ly tán. Chính ông đã đẩy em đến nông nỗi này...

Thu dừng lại, nghẹn ngào. Cô quay mặt đi, gồng gượng nuốt một cục gì đó vướng trong cổ họng. Ba Theo cũng im lặng. Biết nói gì được trong hoàn cảnh này - nhất là khi cuộc đời của chính gã cũng đã từng trải qua những cay đắng? Gã chỉ biết đưa tay vuốt nhẹ nhẹ trên đôi vai đang rung lên của Thu. Thái độ ấy khiến cho nước mắt của cô gái trào ra. Một lát sau, khi đã bình tĩnh hơn, cô kể tiếp.

Bắt đầu từ đây, chúng tôi xin ghi tóm tắt câu chuyện về cuộc đời đầy bất hạnh của Thu để bạn đọc tiện theo dõi.

Ba của Thu tên là Tám Xung. Sau chuyến vượt biên không thành, ông ta và vợ bị bắt và bị giam giữ. Cần phải nói thêm rằng: Ngay sau cái đêm khủng khiếp trên bãi biển ấy, bà vợ của Tám Xung đã lột lại mấy cây vàng mà ông ta đã giấu được. Sau đó, bà ta đã cho lão rút. Tám Xung trở về Đà Nẵng với hai bàn tay trắng.

Má con Thu đã tiếp Tám Xung khá hồ hởi. Họ bỏ qua những sai lầm trong quá khứ và mong được bắt đầu một cuộc sống mới. Qua nhiều năm buôn bán dành dụm, má của Thu đã dành ra được một số vốn kha khá. Bà không muốn để cho Tám Xung phải làm gì thêm. Bà chỉ yêu cầu ông ta ngồi trông nom nhà cửa để mấy má con làm ăn. Tám Xung nghe theo và thời gian đầu, mọi việc êm đềm trôi qua như vậy.

Năm đó, Thu vừa tròn mười chín tuổi và đang yêu một chàng trai tên là Tư Chấn. Tư Chấn hơn Thu năm tuổi, là cán bộ làm việc ở ngành Thương nghiệp huyện. Quan hệ của họ được bắt đầu từ quan hệ giữa hai bà mẹ: Hai người đều có sạp hàng ở chợ và đã làm ăn bên nhau từ chục năm qua. Từ hai người phụ nữ tảo tần ấy, những đứa con họ cũng thành thân và đã có một tình yêu bình dị. Họ đã gần đạt tới cái đích mà họ mơ ước. Những đêm bên nhau, họ đã bàn tính đến một cuộc sống hạnh phúc với một căn nhà nhỏ và những đứa con. Tư Chấn là một chàng trai tính tình hơi nóng nảy nhưng tình yêu của anh thì say mê và chân thành. Tình yêu ấy cũng được Thu đáp lại bằng tất cả sự say mê trong trắng của mình. Điều đó khiến cho hai bà má rất vui. Họ đã ngầm giao ước với nhau về một lễ cưới.

Trong gia đình Thu, ngoài ba má chỉ có hai chị em. Thằng út tên là Bình kém Thu tám tuổi, vẫn đang còn đi học. Theo dự tính của má Thu, sau khi con gái lấy chồng, bà sẽ cấp cho một số vốn đủ để mở một sạp hàng. Số còn lại chia đôi - một nửa để dành cho út Bình sau này, một nửa là của hai ông bà dưỡng già. Gia đình Tư Chấn cho biết họ cũng sẽ lo cho đôi vợ chồng trẻ một căn nhà nhỏ ở ngay trong thị trấn này. Tư Chấn làm việc trong cơ quan nhà nước, còn Thu ở nhà bán hàng. Như vậy là mọi chuyện đều đã được sắp đặt đâu vào đấy cả. Thời điểm được ấn định cho lễ cưới là bốn tháng sau, vào khoảng cuối tháng Mười của năm đó.

Về chuyện riêng của con gái, Tám Xung hoàn toàn nhất trí với vợ. Ông ta đã tỏ ra là một người cha hết lòng vì hạnh phúc của con. Nhưng chỉ vài tháng sau, mọi người mới ngã ngửa vì bất ngờ. Nhưng lúc đó thì không còn phương kế nào để cứu vãn nổi...

Tai họa ập đến nhanh và tàn khốc. Thực ra thì căn nguyên của nó đã âm ỉ nhen nhúm từ mấy tháng trước. Thời kỳ này, nạn chơi hội chưa trở thành một cơn lốc. Nó chỉ mới manh nha từ những dấu hiệu đầu tiên và có rất nhiều người đã không thể hình dung được sức tàn phá khủng khiếp của nó.

Tám Xung chơi hội. Ban đầu, ông ta chỉ tham gia một dây hội tuần với số ít người tham gia. Máu hốt bạc đã khiến ông ta lao sâu hơn và ít lâu sau, ông ta đã trở thành chủ của hai dây hội tháng, một dây hội tuần với tổng số khoảng ba chục người tham gia. Không dừng lại ở đây, Tám Xung lại là thành viên của một dây hội lớn hơn, có phạm vi vươn tới thành phố Đà Nẵng. Dây hội này do cặp vợ chồng Kim Hạnh và Tư Xệ cầm đầu với khoảng vài trăm hội viên và tổng số đã lên tới hàng trăm cây vàng.

Đến bây giờ, chúng ta đều đã rõ những phương thức, thủ đoạn của bọn chủ hội. Nhưng ngày đó, không nhiều người biết rằng chủ hội lấy tiền của người gửi sau để trả lãi cho người gửi trước, cho đến khi gần đến kỳ chót thì gom tiền, vàng rồi đông thẳng. Lãi suất hấp dẫn và thủ tục tham gia đơn giản, không hạn chế số phần đóng góp đã khiến cho nhiều kẻ quáng mắt. Họ nhìn vào nhà lầu, xe hơi và những thứ đồ đạc, tiện nghi đắt tiền của chủ hội để coi đó là dấu hiệu của cái sự “ăn nên làm ra” mà không biết rằng đó chính là

những đồng tiền của họ gom góp lại. Ít có ai chịu khó suy nghĩ một cách nghiêm túc là: Chơi ít lãi ít, chơi nhiều lãi nhiều, ai chơi cũng lãi - vậy thì ai là kẻ phải chịu lỗ? Người ta đua nhau đến “nộp mạng” cho bọn chủ hội, đem tiền, vàng để đổi lấy cuốn sổ ghi những con số.

Là một đầu mối của dây hội do Kim Hạnh và Tư Xệ làm chủ, thời gian đầu Tám Xung cũng tích cực tham gia đóng góp. Trong tổng số gần bốn chục cây vàng do người trong dây hội nhỏ do hắn đứng đầu góp lại, hắn đã đem nộp cho bọn Kim Hạnh tới ba mươi lăm cây. Sau đó, được sự rỉ tai của một tên khác cũng là đầu mối của bọn Kim Hạnh và Tư Xệ, Tám Xung mới nhận ra những thủ đoạn lắt léo của bọn này. Hắn giữ số vàng còn lại và tiếp tục huy động hội viên đóng góp. Khi đã có trong tay hơn một chục cây vàng, hắn bắt đầu theo dõi sát sao những hoạt động của bọn Kim Hạnh - Tư Xệ. Ngay sau khi nhận thấy cặp vợ chồng chủ hội này khóa cửa bất thường, Tám Xung cũng “dọt lệ” luôn. Thời điểm đó chỉ còn chưa đầy một tháng nữa là đến ngày cưới của Thu và Tư Chấn. Tám Xung ra đi, để lại món nợ gần năm chục cây vàng của mấy dây hội do hắn làm chủ.

Sáng hôm sau, tin vỡ hội lan nhanh như điện. Không chỉ có bọn Kim Hạnh, Tư Xệ và Tám Xung, một số chủ hội khác cũng đã cao chạy xa bay. Hội viên ào ào kéo đến nhà chủ hội để bắt đồ, dỡ nhà. Chỉ trong một buổi sáng, má con Thu trở thành trắng tay. Căn nhà của họ không chỉ bị lột sạch đồ đạc mà thậm chí gạch hoa lát nền và tôn lợp trên mái cũng bị lấy đi. Sạp hàng ngoài chợ cũng bị tịch thu để trừ nợ. Và thật trớ trêu - một trong những nạn nhân của Tám Xung lại là ba má của Tư Chấn. Họ không tham gia xiết đồ, dỡ nhà của má con Thu, nhưng bà má của Tư Chấn đã tuyên bố cắt đứt mọi quan hệ giữa hai gia đình. Tai họa khiến má của Thu hóa điên vì tuyệt vọng. Ngay hôm sau, bà lẳng lặng thắt cổ tự tử ở cây xoài sau nhà. Bà chết mà không một lời trăng trối và không còn đồng nào để các con nhờ bà con hàng xóm mua cho mình một cỗ áo quan! Ngay sau khi má chết, thằng Út Bình cũng bỏ nhà đi biệt tăm.

(Còn nữa)

Đức Dũng